

Силвија Монрос Сџојаковић

ЗАВЕСА ЗЕЛЕНИЛА

Под очима, чак и ако не жмурим,
могу да распрострем завесе
од бананиног лишћа.

Чак и кад не жмурим,
под очима осећам
жилаве прсте палминог стабла.

Носим под очима
једно стално детињство.
Као и ти, гдегод га се сећао.

То своје детињство
носим у погледу
на све потоње филодендроне,
нове сусрете
и остале Европе.

Испод капака носим тај свој Тукуман,
боје жакаранде у цвату,
и мирис шећерне трске
тог Тукуманчета
у којем нисам ни рођена.

Носим себе кроз разне луните тукуманске.
Кроз разне флоре, фауне и додатне песме.
Себе носим и кад не чујем Атауалпу,
кад свет више није тако млад,
али кад је месец у мени опет зелен.

МОГЛА БИХ, АЛИ НЕЋУ

Нећу да очајавам.

Кад помислим како не знам.

Како не знам како се од хидратисаног силицијум-диоксида дешава бисер.

Кад помислим да нисам научила тзв. *eye presentation*,

оно кад се рука одлучно пружа док се у очи још одлучније гледа.

Јер бих ја радије да се можда поздравим без руковања,

на источњачки начин скупљених дланова:

могла бих, али нећу.

Нећу да очајавам.

Кад помислим како појма немам

о менаџменту у менаџерији,

а још мање о давно изучаваном па уредно заборављеном

Атоану де Лавоазијеу, рецимо.

Кад помислим, дакле, како више не знам

ни оно што сам некада знала,

и ко сам у међувремену постала.

Кад помислим да више нећу ни моћи

да овладам надолазећим сазнањима –

ионако ми је све превише јасно одувек –

а и да гладној дечици широм света нећу нешто помоћи,

уосталом као ни напуштеним живуљкама или/и злостављаним

савременицама,

опет нећу да очајавам.

Ионако ме ускоро односе

лепа сећања

на понеке тренутке, на понеке пределе: нећу никад.

Иако бих и те како могла.

Могла бих сад одмах.

Или већ једном, заувек.

Све.

Као и иначе. Али нећу,

да очајавам никад нећу.

ДЕТЕ

Ко зна, зна.

Дете ми је оно женско зрнце.

Мушко ми је Сунце мајкино.

Ову песму ћу довршити

кад ми се Дете,

вечерас или сутра,

врати својој некој кући,

знајући да оно,

као и док ми је ту,

неће знати шта ће пре.

А Дете,

као и Сунце уопште,

тачно је небо

и једне сасвим обичне

али потпуно наранџасте,

изнутра светлошћу обасјане мачке,

која можда личи и на мајку.